

De Bandoneon van de dood

Mister Jack

Auteur: Mister Jack

Coverfoto: Tamaar Fotografie

Coverontwerp: Tamara & Jack & Esther

Redactie: Esther Streefland

© Mister Jack (Jack Muller)

Voorwoord

Alles en iedereen in deze reeks van drie boeken is fictief.

Al zal ik eerlijk bekennen dat ik mijn liefde en respect voor een aantal personen niet onder banken of stoelen heb gestoken. Weliswaar geheel verdraaid, maar evengoed herkenbaar voor de persoon in kwestie.

De rest – en dat is het overgrote deel – komt uit mijn vingers, die de toetsen van mijn laptop beroeren en soms zelfs mij verbaasd doen staan.

Ik heb mensen aan het lezen gekregen die niet of nauwelijks ooit een boek hadden opengeslagen. Een groter compliment kan ik mij als auteur niet wensen, alleen daar al doe ik het voor.

Heel veel leesplezier met deel drie en wie weet.....

MJ

Opgedragen aan Hans, omdat ik je niet wil missen.

Hoofdstuk 1

“Je bent een vuile, vieze kuthoer!”

Om zijn vocabulaire kracht bij te zetten spooog de Marokkaan vol op de tussenruit van de balie en liep, vloekend in het geitenberbers, naar buiten.

‘Fijn,’ dacht Marscha, ‘Kan ik de viezigheid van die aso ook nog opruimen! Wat zijn het toch trieste mensen, die denken dat de hele wereld om hen draait. Met een lieve, maar valse lach vragen of je tweeduizend euro wilde overmaken naar een zogenaamde oom in Marokko. Als je vroeg wat zijn beroep was, waren ze altijd stukadoor en vroeg je of hij zich kon legitimeren, dan begon het gezeik pas echt.’

Nee, echt genieten deed ze niet meer in dit kloterige witwasfiliaal in de Jan Evertsenstraat. Amsterdam begon haar benauwen, de stad was de stad niet meer. Een smeltkroes van Turken en Marokkanen, Hongaren en Bulgaren die hier de dienst uitmaakten, zo aan de onderkant van de samenleving. En de yuppen van de grachtengordel beheersten de Zuid-As, met hun schreeuwerige glazen gebouwen. Samen verloederden ze alles aan wat ooit een mooie stad was geweest. Nu GroenLinks aan de touwtjes ging trekken in de hoofdstad zou het er helemaal een biologische, vrije-inloop-kippenren gaan worden.

Sinds de oude burgemeester het leven had gelaten leek het wel of de stad ook een beetje was gestorven. Verloedering alom. Met een rol keukenpapier en een fles Glassex liep ze door de kluis van het wisselkantoor om de ruit schoon te maken. Tegen de rest van de armzalige klanten zei ze dat ze ging sluiten.

“Tja, storing hè.”

“Alweer?” hoorde ze her en der en ze zag de klanten morrend de deur uit lopen. Het kon Marscha niet meer boeien wat ze vonden, ze deden maar. *‘Dien een klacht in voor mijn part!’* Na dertien jaar werken voor dit financiële doorgeefluik naar Al Quaida kotste ze zo van de hele zoi, dat ze elke dag hoopte dat de boel in brand stond als ze op haar werk aankwam. Maar blijkbaar was het te schimmig om vlam te vatten.

Ze belde haar manager om te vragen of ze nou eindelijk de cassettes met geld op kwamen halen, want het begon zich aardig op te stapelen in de kluis. Ruim zes-en-een-halve ton zat er al in, maar het geldtransport waar zij gebruik van maakten was failliet en het moest dus nog maar even wachten volgens haar manager. En waar zij zich mee bemoeide, als baliemedewerkster?

“Doe gewoon je ding en laat het denken maar aan ons over.”

Niet te geloven zeg! Werd ze niet door haar klanten bespuugd, dan zeken ze haar wel van bovenaf op haar kop! Kutklanten, kutmanager, kutbedrijf! Alles was kut met peren en buiten was het kutweer. Nou kon ze godverdomme elke dag die hele berg geld opnieuw gaan balansen, omdat ze daarboven hun zaakjes niet op orde hadden! Misschien werd het vrijdag opgehaald, misschien ook niet. Tegen die tijd lag er waarschijnlijk acht ton op de stapel. Acht

ton, hoelang moest ze daarvoor werken? Een jaar of vijftig in dit onprofessionele, kloterige 'paradijs'. Als ze eraan dacht zakte de moed haar diep in de schoenen.

Saïda stond al met haar jas aan.

"Sluit jij effe af?" zei ze, "Dan haal ik de bus nog net."

'Goed hoor, rot maar op, oncollegiale trut,' dacht Marscha, 'Ik ruim de troep wel weer op.'

"En vrijdag ben ik vrij, hè," voegde ze er nog aan toe, met haar kop al in de buitenlucht.

Oftewel: regel jij even vervanging. Natuurlijk deed ze dat, ze deed toch alles hier. Die Saïda zat ook met haar Turkse arm diep in de poeperd van die geweldige manager van ze. Zij kon heel wat potjes breken bij die Belgische pisnacht: als je hem maar naar zijn pijpmondje praatte kreeg je alles gedaan.

Toen alles klaar was trok ze haar jas aan en schudde even haar rode krullen voor de spiegel. "Je bent best een lekker wijf, Mar, maar je ziet er niet uit. Meer als een ouwe, afgeleebde boterham die te lang geen goede beurt heeft gehad," sprak ze tegen zichzelf. Ze deed het alarm erop, liet de rolluiken zakken en stapte in haar Mini, die voor de deur geparkeerd stond. Nu zo snel mogelijk die klerestad uit! Frisse lucht had ze nodig. 'En een beurt, ha ha,' lachte ze om zichzelf. Uit de speakers kwam de muziek van White Buffalo. Lekkere, onvervalste country-achtige rockmuziek. En die stem van die vent, daar begon een hele bijenkolonie tussen haar benen van te zoemen. Zo diep en laag, rauw maar eerlijk, als seks in een verse hooiberg.

Maar er was geen hooiberg, laat staan seks. Marscha was met haar dertig jaar nog zo vrijgezel als maar zijn kon. Niet dat ze dat nou erg apprecieerde, maar er waren gewoon geen geschikte kandidaten. Of ze was veel te kieskeurig? Maar volgens haarzelf waren de meeste kerels goed voor een wip, als de jeuk te erg werd, maar daar bleef het altijd bij. Ze moest er niet aan denken om samen te wonen, zeg. Dan moest er ineens overleg gepleegd worden. Of naar familiefeestjes, praten met elkaar over hoe de dag was. En samen dingen doen, gezeik over welke tv-zender er op moest. Wat gaan we eten? En de helft van haar bed afstaan. Nou, no fucking way! Nee, af en toe seks met een lekkere bink als het haar uitkwam en meer hoefde niet zo nodig. Het liefst iemand die ze waarschijnlijk nooit meer tegenkwam. Zo bleef het spannend en ongecompliceerd. Vanuit haar auto belde ze Jacqueline of ze thuis was en zin had in een borrel, want daar was ze hard aan toe na weer zo'n fijne dag.

Even later parkeerde ze de Mini bij de woonboot van Jacqueline en belde aan. Ze werd hartelijk begroet door een stralende feniks op blote voeten. Altijd iets te hartelijk, maar daar was Marscha in loop der jaren wel aan gewend geraakt. Jacqueline hield van vrouwen en stak niet onder stoelen of banken dat Marscha ook op de To-Do-list stond. De omhelzingen waren altijd innig van aard, zeg maar. Ze hield zielsveel van Jacqueline, maar het idee om het met een vrouw te doen was nou niet bepaald het eerste wat bij haar op kwam.

Jacqueline was schrijfster van erotische romans, wat haar geen windeieren had gelegd. Haar eerste boek had wekenlang op één gestaan en je kon geen kapperszaak binnengaan of er werd gniffelend over gepraat. Het ging over een drummer in een rockband, die allerlei duistere belevenissen meemaakte. Dingen die normaliter voor het oog van het publiek verborgen bleven. In feite ging het over haar eigen leven als drummer, maar dan vet aangedikt. Jac had jaren in een coverband gedrumd tot die ter ziele was gegaan. Een paar bandleiden hadden hun grens verlegd naar andere bands, één was aan de drank geraakt en

liep nu waarschijnlijk ergens uit een vuilnisbak te graaien in zijn zwerversbestaan. De zanger was in een depressie geraakt, waar hij nimmer uit was gekomen. Jac was boeken gaan schrijven. Uitkijkend over het water van de Ronde Hoep, met iets verder de Ouderkerkerplas, zat ze op een locatie die ronduit jaloersmakend was. Een woonboot? Een villa op het water was een betere omschrijving!

“Kom schat, dan gaan we in bad. Het staat al te borrelen en de wijn staat koud.”

Zonder verdere vragen of antwoorden af te wachten pakte Jac Marscha bij de hand en trok haar mee naar boven. Op het dakterras stond een verlichte jacuzzi, omringd door bamboe en palmstruiken, al dampend en uitnodigend te wachten. Snel ontdeden de dames zich van hun kleren en stapten in het warme bad.

“Kan ik jou verblijden met een heerlijk ww’tje, honnepon?” vroeg Jac.

“Of je het nooit zou vragen,” verzuchtte Marscha, die alle misère van de dag alweer weg voelde vloeien uit haar getergde lichaam. Ze proostten klinkend de glazen en schalden hun toast over het water.

“Laat ze de pest maar krijgen!” riep Marscha.

“Allemaal!” proostte Jac luid terug, “Allemaal!”

Hoofdstuk 2

Jacqueline was alweer bezig achter haar laptop toen Marscha versuft het gordijn opendeed. Het was al licht. Snel keek ze op haar telefoon hoe laat het was. Kwart voor acht, nog alle tijd. Ze keek even om de hoek waar Jac bezig was en zei dat ze een douche ging nemen. Jac, die niet opkeek van haar werk, zei: "Wat heb je toch een heerlijke kont, meid."

Toen ze voor de spiegel stond bekeek ze zichzelf eens goed. Klein postuur, slechts één meter zestig, bolle kont, te grote borsten voor zo'n klein lijfje. Geen buik, maar wel mollig, net als haar benen. Gewoon, klein maar fijn. En inderdaad, wat een lekkere kont.

Even later stond ze voor de deur van het wisselkantoor om weer met frisse tegenzin te beginnen. Wat voor mongolen zou de dag nu weer brengen, en vooral, hoeveel kon ze er verdragen vandaag? Onder een heerlijke nekmassage van Jac had ze gisteravond haar hart gelucht in de stomende bubbels van de jacuzzi. Jac had geopperd dat zij haar wel kon verlossen van al die cassettes en dat ze wel even met haar VW-busje de boel kwam inladen vandaag of morgen. Ze zou het nog doen ook, die gek. Vreemd eigenlijk, dat ze gewoon samen naakt in bed lagen en Jac toch niets probeerde bij haar. Ze wist dat Jac een beetje verliefd op haar was en andersom was Marscha gek op haar. Die meid had me daar een afgetraind lijf, geen gram teveel te vinden. Kort zwart haar en donkere ogen die door je ziel heen sneden. Armen van een boxer, waarmee ze menig kerel met armworstelen makkelijk door de tafel heen ramde. Vol met tattoos, van onder tot boven, enkel haar gezicht was puur. Ze was bloedmooi, retelief en al jaren haar beste vriendin, eigenlijk de enige. Ze zou de ideale verkering zijn maar ja, ze miste net dat ene stukje... Ze mocht aan haar zitten, wat ze ook regelmatig deed. Net als gisteren, toen werden toch ook haar borsten even heerlijk meegemasseerd. Daar had ze totaal geen moeite mee, best lekker zelfs. Ze zou er ook geen moeite mee hebben als Jac haar flink zou beffen, maar dan kwam geheid dat stukje wederzijds en ze zag zichzelf niet tussen de benen van Jac liggen, lebbierend aan haar doos. Eigenlijk jammer dat ze die gevoelens niet had. Misschien was het gewoon een kwestie van een keer proberen. Als het bij iemand kon was het wel bij Jac.

Ze belde haar altijd vrolijke homofiele manager uit zijn nest en vroeg of er vrijdag iemand bij kon springen omdat Saïda vrij zou zijn. Nou, dat was een 'zonde-van-je-tijd-vraag'.

"Waar moet ik het vandaan halen? Uit mijn hoge hoed of zo?" klonk het chagrijnig, "En, oh ja, vrijdag komt er een geldtransport uit België om alles op te halen."

"Wel ja joh, moet ik dat allemaal in mijn eentje doen?" vroeg ze geïrriteerd.

"Ja hoor eens, als je er geen zin in hebt, dan zoek je toch een andere baan!" snauwde de manager en hij verbrak de verbinding.

Het is ook godgeklaagd hè, ze werden daar met de dag gekker! Geen loonsverhoging, maar wel een grote bek kunnen krijgen. Geen collega erbij, maar wel extra werk. Ze deden godverdomme maar wat, daar in dat achterlijke België! En een greintje waardering, ho maar. Ze startte haar pc op en keek of er nog mail was. Verbijsterd keek ze naar het scherm, klopte dit echt? Was dit wel voor haar bestemd?

Daar had die vuile teringlijer haar een officiële waarschuwing gestuurd, via de mail, wat een oetlul zeg! Omdat ze gisteren een grote mond had gehad. Nou, dat klopte! Omdat meneer de poepruiker zijn werk niet had gedaan! Smerige lullenslikker, met zijn slappe reet! Daar ging de volgende keer haar schoen in, dat was zeker. De goorlap, een waarschuwing? Voor

wat? En dan nog via de mail ook! Belgische stomkop, wat een verschrikkelijk goor, onbetrouwbaar pisventje was het toch. Als er nog iets van motivatie bij haar was geweest, dan was dat bij dezen in zijn geheel verdwenen! Wat een toringbedrijf! De stoom kwam uit haar oren van nijd. Was dat de dank voor jaren trouwe dienst? Nooit ziek, altijd maar de problemen van anderen oplossen, dag en nacht klaar staan en waarvoor? Voor een officiële waarschuwing! Via de mail, de lafbek. Hartstikke ongeldig, maar toch effe in je face!

Er werd op het raam geklopt. Of ze nog open ging was de vraag, wijzend op haar horloge. Of was het een 'hij', deze Ghanese transseksueel? Het was één van haar fatsoenlijkste klanten, maar ze schudde toch haar hoofd en draaide het bordje op storing.

"Ga maar naar de Kinker!" schreeuwde ze door het dikke glas heen. De telefoon ging. Weer haar manager met de mededeling dat ze vandaag ook alleen zat. Ziekmelding en nee, hij had geen vervanger. Nog geen half uur was ze hier en ze was er nu al helemaal klaar mee. Koffie had ze nodig. Ze moest denken, denken en nog eens denken. Toen nam ze een besluit: haar carrière, als je daar al van kon spreken, was hier voorbij. Ze pakte haar telefoon en stuurde een app naar Jac: "Ik neem vanavond chinees mee, oké?"

Twee tellen later kreeg ze een duim terug.

"Dus jij denkt dat het allemaal vlotjes, zonder problemen verloopt?" zei Jac. Marscha had een jack met het logo van Western Union meegenomen en een blonde pruik die ze ooit voor de carnaval had gekocht. Ze had Jac uitgelegd wat de bedoeling was.

"Ik zorg dat alles klaar staat, binnen twee minuten ben je weer weg. Als je je hoofd maar laag houdt, kom je nooit scherp in beeld."

"Ik raak er een soort van opgewonden van," zei Jac, "Gaan we het echt doen?"

"Yep, en na al het gezeik wat ik er mee krijg ben ik waarschijnlijk ontslagen, maar bewijzen kunnen ze niks, die stomkoppen."

"Ooit ga ik dit voor een boek gebruiken hè, dat snap je zeker wel."

Ze lachten beiden.

"Jij nog een gebakken banaan?" vroeg Marscha.

"Lekker!"

De hele dag had Marscha haar plan uitgedacht; appeltje-eitje met die slechte security hier. De beelden op de camera waren van zulke slechte kwaliteit dat ze zich daar nog het minst zorgen om maakte. Het verhoor zou pittig zijn, maar uiteindelijk zouden ze zelf ook wel inzien wat voor een lullige bedrijfsvoering hier gehouden werd, hoe slecht de boel hier georganiseerd werd. Dus hooguit twee uur haar poot stijf houden en ze waren zeven ton – op zijn minst – rijker.

Stipt om tien uur op vrijdagochtend stopte de hippie-bus precies voor de deur van het wisselkantoor. Jac deed net of zij zich legitimeerde, ondertussen zoveel mogelijk wegstarend van de camera. In een mum van tijd zaten de cassettes in de VW-bus en reed Jac alweer weg.

Een uur later kwam de volgende om het geld op te halen. Marscha drukte meteen op de alarmknop.

De deuren werden vergrendeld, de politie gewaarschuwd en Marscha belde haar manager.

De stomverbaasde chauffeur van het Belgische transportbedrijf volgde dit allemaal met open mond.

“Allee zeg, wat is hier de bedoeling van?”

“Het geld is al opgehaald, mannetje! Denk je dat we achterlijk zijn of zo?” zei Marscha. Toen ze haar manager eindelijk aan de lijn kreeg en de situatie had uitgelegd, zei die: “Hoe heet die chauffeur?”

“Hoe heet jij?” snauwde ze naar de chauffeur, die er niets van begreep.

“Van Zuilen, Alfons van Zuilen,” en hij liet haar zijn identiteitskaart zien.

“Stomme trut!” schreeuwde de manager door de telefoon, “Dat is onze chauffeur!”

“Ja maar, die andere had een jack van Western Union aan!” verdedigde ze zich.

“Blijf zitten waar je zit, kneus! Ik kom eraan!”

Waar een toneelschool al niet goed voor was. Marscha speelde de onschuld zelve en wist het zelfs zo om te buigen dat de schuld bij haar manager kwam te liggen. De politie was zeer ingenomen met de snikkende Marscha, die toch alleen maar het protocol had gevolgd. De verdenking schoof steeds meer de kant van de manager op, die zich al aardig in het nauw gedreven voelde.

“Hangt er buiten geen camera?” vroeg de agent aan Marscha.

“Nee, daar is geen geld voor, net als voor een fatsoenlijk transportbedrijf,” antwoordde ze.

“En de koffie laat ook te wensen over, hè,” zei de agent met een vies gezicht. Marscha schoot in de lach terwijl de stoom uit de oren van de manager kwam.

“We zullen kijken of er elders in de straat camera’s hangen met bruikbare beelden, maar anders vrees ik het ergste,” zei de andere agent tegen de manager.

“En ik meld mij bij dezen ziek,” zei Marscha tegen de manager, “Ik ben er helemaal klaar mee. Ik sta te shaken als een malle. Morgen zou ik ook maar niet op me rekenen.”

Ze trok haar jas aan, pakte haar tas en wilde de deur uit lopen. Met een gris pakte de manager de handtas uit haar handen en keerde hem om op de balie. Haar telefoon, lippenstift, zakdoekjes, tampons, nagellak en andere vrouwelijke attributen kletterden op de balie. Stomverbaasd keken de twee agenten en Marscha naar de manager.

Alfons merkte droog op: “Allee, denkt mijnheer de manager soms dat de cassettes daarin verstopt zitten?”

Een klap waar jaren aan opgekropte woede in zat trof de manager vol in het gezicht.

“Waar haal je godverdomme het lef vandaan, vieze pislucht?!” en ze deed er nog een schop tegen zijn schenen als bonus bij.

Een uur later zat ze dat allemaal in het bubbelbad aan een glunderende Jacqueline te vertellen.

“Ik vind dat wij wel recht hebben op een champie,” zei Jac. Ze schonk twee glazen in.

“Proost, mop! Op Bonnie and Clyde!”

Hoofdstuk 3

‘Work hard, play hard’. Dat was het devies van Benk en Fiona. De firma BeFi groeide ongekend snel, vooral door het dag en nacht werken van de twee tortelduifjes. Na een paar mooie verbouwingen stroomde de ene na de andere opdracht binnen. Meer personeel, meer busjes vol gereedschap met BeFi op de zijkant – en meer zorgen.

Oude panden of vervallen huizen werden opgekocht, verbouwd en weer verkocht of verhuurd. Uit het niets was het een gerenommeerd bouwbedrijf geworden met behoorlijk wat aanzien.

Maar nu hadden ze een weekje voor zichzelf. Althans... In een dikke Mercedes G-klasse reden ze naar het zuiden. Ze reden om beurten en wie niet reed zat aan de telefoon of achter de laptop. Even een weekje zon en terrasjes pikken en genieten van de mediterrane keuken van Spanje. Het werk ging ondertussen wel gewoon door, met een snelheid die doorgaans te hoog was voor de meeste tolwegen, maar de Spaanse wijn lonkte.

Na een korte vakantie een tijdje geleden waren Benk en Fiona een beetje verknocht geraakt aan het Iberische schiereiland en met name Dénia, waar ze nu dan ook naar onderweg waren. Fiona had op internet een paar leuke huizen te koop zien staan die ze zouden bezichtigen en misschien gingen ze er wel één kopen. Het eerste huis was een prima adres om onder te duiken voor de noordelijke gekkigheid. Rustig gelegen op een berg, met schitterend uitzicht op zee, met een zwembad, een sauna en een prachtige tuin die in Holland al gauw als park zou worden betiteld.

Maar wat Benk nog het mooiste aan het huis vond, was de enorme wijnkelder die was uitgehouwen in de rotsen onder de villa. Op een foto van internet zag je rijen met stoffige flessen wijn en zelfs een paar wijnvaten staan. Er waren er meer, maar dit was wel de favoriet van Benk en Fiona.

Na Fiona’s miskraam hadden ze zich vol in het werk gestort om de grote teleurstelling maar zo snel mogelijk te vergeten. Ze kwamen er al snel achter dat dat zo niet werkte. Het bleek niets meer dan een tijdelijke verdoving waarna, als die was uitgewerkt, de pijn dubbel zo hard terug kwam. Verwerken doe je niet door het weg te stoppen. Daar kwam nog bij dat Els bevallen was van een wolk van een jongen. Glenn, zoon van John en Els, halfbroer van Wende. Hoewel het geluk samen werd gedeeld, bleef er toch een bitter gevoel bij Fiona achter, wat maar langzaam sleet. Zou ze ooit nog een kind kunnen baren van Benk? Ze hoopte vurig van wel, al waren de vooruitzichten niet gunstig volgens de artsen. De leeftijd zat natuurlijk ook niet mee, maar niets was onmogelijk. Het had in ieder geval hun onderlinge band, die al groot was, nog meer versterkt en dat was dan toch nog iets van een positieve kant aan het geheel, vond Fiona.

Via de tolgeweg E15 kwamen ze na uren en uren scheuren eindelijk in Dénia aan, waar ze zouden verblijven in hetzelfde appartement als waar ze de eerste keer hadden vertoefd met de band. Maar nu hadden zij het hele appartement alleen voor hun tweeën. Na een snelle douche gingen de telefoons uit en stapten ze fris en fruitig het terras op bij restaurant ‘Peix & Brases’. Het eten was daar om te smullen wisten ze nog van de vorige keer. Het was alleen zaak het juiste tijdstip uit te kiezen. Als de veerboot net aan kwam of vertrok kon je beter ergens anders gaan zitten, want de uitlaatgassen vlogen zo over je bord.

Maar op dit moment was het aangenaam toeven bij ‘Peix’.

Na een overheerlijke lunch van mosselen, zo mooi en lekker dat het bijna orgastisch was, liepen ze samen naar hun eerste bezichtiging. Het was een stevige wandeling van dik een half uur de berg op. Onderweg belde Fiona de makelaar, die gelukkig ook de Nederlandse taal beheerste. In Holland hadden ze al het nodige besproken met elkaar en nu zouden ze hem dan ook daadwerkelijk ontmoeten. Hoe hoger ze kwamen, hoe mooier en rustiger het werd. Er stonden her en der zo veel palmbomen dat het leek alsof ze in de tropen waren. Geurende struiken, bloeiende planten tussen de rotspartijen en bijna bovenaan, net voordat de weg scherp naar links afboog, een heus wijnveld. Honderden knoestige wijnstruiken stonden in keurige rijen, die allemaal naar boven leidden, naar een prachtige authentieke Spaanse casa. Een oude Spanjaard reed luid zingend door het wijnveld op een nog oudere tractor. Toen ze de bocht om waren kregen ze weer een glimp van de zee te zien en in de verte konden ze de veerboot van Ibiza alweer terug zien komen.

“Is dit het?” vroeg Fiona, die het nu wel ver genoeg vond. Een langgerekte witte muur omheinde een soort boomgaard. Vooral sinaasappelbomen stonden er legio. De poort van het zware gietijzeren hek stond open, zodat ze aan het eind van de tuin een glimp van het huis konden zien. Een schaars geklede dame was in de tuin aan het snoeien. De dame keek op en zwaaide naar het paar.

“¡Ola!”

Benk en Fiona zwaaiden terug.

“Nee mop, we moeten nog één nummertje verder,” zei Benk, terwijl ze verder liepen, “Bekende kop, het is net of ik haar eerder heb gezien.”

Bij het juiste huis aangekomen stond de makelaar al te wachten. Een gedistingeerde man van rond de veertig, keurig in pak en blootsvoets in schoenen van Italiaanse makelij. Hij begroette hen hartelijk, alsof ze al jaren dikke vrienden waren en ging hen voor door de immense tuin. Fruitbomen, wijnstokken met dikke trossen blauwen druiven, een paar palmen en olijfbomen; de foto's hadden niet gelogen, in tegenstelling tot veel makelaarsfoto's die de boel er meestal wel een stuk florisanter uit lieten zien dan het was. Hier hoefde dat simpelweg niet. Voor de ingang van het huis stond een grote ronde fontein met in het midden twee witte beelden van naakte mannen, die elkaar van water voorzagen. Een beetje Grieks erotisch schouwspel, dat eigenlijk zwaar over de top was. Binnen was het huis nog mooier dan wat ze ervan hadden verwacht en het uitzicht was gewoon overweldigend. Rechts van het huis was het enkel nog natuur tot aan het volgende dorpje, dat vijf kilometer verder lag. Voor hen lag de Middellandse zee en rechts het huis met de sinaasappelbomen, waar ze nog net het zwembad van zagen. Dat was het huis van señor Pera vertelde de makelaar met veel respect.

Naast het zwembad dat bij dit huis hoorde leidde een oude uitgehakte trap naar beneden de grot in, alwaar zich de wijnkelder bevond. Het leek het rovershol van Ali Baba wel! Het was een heuse grot, waarvan alleen het eerste deel verlicht was en waar nog steeds de stoffige flessen wijn lagen. De grot liep nog wel meer dan honderd meter verder de berg in, aldus de makelaar.

“Ik weet het al hoor,” zei Benk.

“Ik ook!” zei Fiona.

“Verkocht!” riepen ze lachend in koor.

Hoofdstuk 4

Langzaam manoeuvreerde de 'Chaja' tussen tal van boten in de haven van Dénia, op zoek naar een geschikte plek om aan te meren. Hans stond voor op de punt aanwijzingen te geven aan Thea die aan het roer stond. Na maanden te hebben gevaren, kris kras door Europa, waren ze via de Middellandse zee overgestoken naar Spanje en hadden ze bijna weer vaste grond onder hun voeten. Dat werd hoog tijd ook, want bijna alles was op. De diesel was op, de wijn was op, overal waar je keek waren gapende lege gaten te zien. Het voer voor Mister Jack was bijna op, de watertank zat op zijn einde. Het enige dat boordevol zat was de septic tank. Hoog tijd voor een tussenstop dus.

"Recht voorrrruit amigo, rrrrecht zo die gaat."

"Hou je kop eens effe, joh!" riep Thea geërgerd.

"Hou je kop, hou je kop."

Ach, het had ook geen zin om te proberen die papegaai iets bij te brengen: het beest lulde maar een eind heen, maar soms werd je er horendol van.

"Ga maar een mooi liedje zingen voor Thea."

"Ze heette Bloody Mary, ze was de schrik der zee. Dus drink op Bloody Mary. En op alles wat ze deeeeeeeee."

"Goed zo Jack, dat was mooi."

Met een licht schokje kwam de 'Chaja' tot stilstand aan de wal en Thea zette de motor uit, waarna er een heerlijk stilte ontstond. Hans was al met de havenmeester in conclaaf over het bijvullen en afvoeren van het schip, terwijl Thea nog eens zorgvuldig de lijst met boodschappen nakeek. Dat zou wel een keer of vijf heen en weer sjouwen worden met volle, zware tassen. Ach wat, voorlopig zouden ze even aan wal blijven, want volgens Hans was het wel een leuk stadje, vol gezellige terrasjes waar ze zich lekker konden laten verwennen met mediterrane lekkernijen. Eerst maar eens kijken of er een wasmachine in de Marina was en vragen of er ergens een piercing-shop in de buurt was. In een beetje haven zou je toch verwachten van wel.

Na al het hoognodige gedaan te hebben: de 'Chaja' zat weer vol met brandstof en de voorraadkasten hadden niet meer zo'n holle aanblik, besloten ze om eens lekker op een terras te gaan smikkelen en smullen. Even niet zelf koken, met de bijbehorende afwas, was ook wel eens lekker. Ze hadden onderweg in Frankrijk meer dan goed verdiend met de nodige sleepklussen, dus een keer schandelijk de poeplap opentrekken voor een tafel vol tappas en een mooie fles wijn kon prima. Bij restaurant 'Balandros' ploften de twee op een stoel en lieten zich eens goed verwennen.

De ruïne lichtte prachtig op tegen de ondergaande zon, terwijl het tuigage in de masten van de vele zeiljachten rustig klingelde in de zwoele bries die vanaf zee kwam. Op zee gingen lichtjes aan en de stad dompelde zich zo langzamerhand ook in een kleurenfestijn van licht. Vanuit de haven vertrok een veerboot zo groot als een flatgebouw richting Ibiza.

Waarschijnlijk met honderden feestgangers die de coole party's gingen bezoeken. Ibiza was hot, al jaren, zowel bij de dans- als de gay-scene. Het eiland had zoveel meer te bieden, maar daar kwamen ze niet voor. Drugs, seks en dance; de meesten zagen het daglicht niet eens op dit schone eiland. Als bleek, uitgewoond schuim werden ze na drie dagen en nachten uitgekotst op de kade van Dénia.

"Zullen we nog een wijntje aan de overkant halen? Bij dat leuke pleintje?" vroeg Thea.